

[Udenrigsministeren]

danske synspunkter deles af størstedelen af de øvrige medlemslande, men at flere af disse føler, at der herudover også bør gennemføres institutionelle ændringer i EF-samarbejdet. Der er således tale om en balance mellem medlemslandenes forskellige synspunkter på EF-samarbejdets udvikling og deres forskellige interesser. Det er en afvejning af disse hensyn, der indgår som hovedpunktet i de drøftelser, der blev indledt med Dooge-komiteens etablering, og som vil fortsætte under forberedelserne til Det europæiske Råds møde i Milano i slutningen af juni.

Regeringen vil dog gerne give udtryk for, at en nøgtern vurdering tyder på, at efterhånden som tiden er gået, er interessen og forståelsen for den danske synsvinkel vokset, uden at dette dog har ført til, at flere andre medlemslandes ønsker om institutionelle ændringer er blevet lagt på hylden. Denne stigende interesse og forståelse for de danske synspunkter er bl.a. kommet til udtryk i afsnittet om forskning og teknologi, som for øvrigt blev indsat i Dooge-komiteens rapport på dansk initiativ. Danmark har med styrke gjort gældende, at Europas industri er ved at sakke bagud vedrørende avanceret teknologi, og dette reducerer Europas industris konkurrenceevne. På længere sigt er konsekvenserne heraf en faldende levestandard for hele Europa. Skal denne tendens vendes, kræver det et målrettet og bevidst europæisk samarbejde for at fremme udnyttelse og anvendelse af avanceret teknologi i alle europæiske lande.

EF er et naturligt forum for et sådant samarbejde. Til eksempel kan nævnes, at EF har vedtaget det såkaldte ESPRIT-program vedrørende informationsteknologi, og Kommissionen har fremlagt forslag til et program vedrørende et kommunikationsnet i Europa, det såkaldte RACE.

Den franske regering har også spillet ud vedrørende avanceret teknologi med det såkaldte EUREKA-projekt. Dette tilsigter en forstærket forskning og teknologi i Europa for at fastholde Europas potentiel på disse områder og forhindre, at europæiske virksomheder og europæiske forskere forlader Europa til fordel for USA. Den samarbejdsmodel, der er lagt frem, er fleksibel. Den tilsigter finansiell og legal autonomi med Fællesskabet som associeret partner, og den åbner mulighed for, at europæiske ikke-medlemslande kan deltage. Regeringen hilser det

franske udspil velkommen og finder det særdeles egnet for de videre drøftelser mellem medlemslandene om disse spørgsmål.

For så vidt angår de institutionelle afsnit i Dooge-komiteens rapport er det efter regeringens opfattelse ligeledes værd at mærke sig, at disse er mindre vidtgående end størstedelen af de forslag og ideer, som kom på bordet, da arbejdet startede for lidt over et halvt år siden. Dette indebærer efter regeringens opfattelse en mere realistisk indstilling til, hvilke typer af institutionelle nydannelser og ændringer der vil gavne EF-samarbejdet, og som vil kunne vinde tilslutning blandt medlemslandene.

Spørgsmålet om afstemningsregler i Rådet og anvendelse af Luxembourgforliget om vetoret i tilfælde af vitale spørgsmål har ved alle tidligere drøftelser om institutionelle ændringer indtaget en central plads, og det har da også været tilfældet under behandlingen i Dooge-komiteen. Flere lande finder, at traktatens afstemningsregler bør ændres, sådan at kravet om enstemmighed for en række artiklers vedkommende ændres til kvalificeret flertal. Gennemførelsen af dette ønske vil kræve traktatændring.

Luxembourgforliget om vetoret i vitale spørgsmål blev indgået i 1966 mellem de daværende medlemslande og sigter på de tilfælde, hvor et spørgsmål i henhold til traktaten kan vedtages med kvalificeret flertal, men hvor et medlemsland føler, at dets vitale interesser står på spil. Dengang blev der opnået enighed mellem Frankrig og de fem øvrige medlemslande om at gå videre med samarbejdet, samtidig med at Frankrig fastholdt, at i tilfælde, hvor der var uenighed om et spørgsmål, som et medlemsland fandt var af vital interesse, skulle forhandlingerne fortsætte, indtil der blev opnået enighed. Luxembourgforligets tilværelse har således været karakteriseret af, at medlemslandene ser forskelligt på, om påberøvelse af en vital interesse kan føre til, at der ikke bør finde afstemning sted i Rådet, og en sådan meningsforskel er også kommet til udtryk under drøftelserne i Dooge-komiteen.

Efter regeringens opfattelse er Luxembourgforliget en politisk realitet. Samarbejdet kan ikke fortsætte, og det kan ikke fastholde den nødvendige tillid mellem medlemslandene, hvis et af disse medlemslande nedstemmes i et spørgsmål, som det pågældende land